

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Reklamní servis RS, spol. s r. o.** se sídlem Svaté Anežky České 28, Pardubice, zastoupen Mgr. Martinem Keřtem, advokátem se sídlem Sladkovského 2059, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Statutární město Hradec Králové**, se sídlem Československé armády 408, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 10. 2019, č. j. 30 A 109/2017 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2017, č. j. KUKHK-9924/UP/2017/Sv, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 12. 2016, č. j. MMHK/229264/2016 ST2/Bo. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 62 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zamítl žádost žalobce ze dne 14. 8. 2002 „*o vydání stavebního povolení k instalaci oboustranného osvětleného reklamního panelu o rozměru 3,60 m x 9,60 m na pozemku parcelní číslo X v k. ú. S.*“ (dále jen „reklamní zařízení“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 16. 10. 2019, č. j. 30 A 109/2017 - 47.

[3] Krajský soud konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí je věcně správné. Zejména odkázal na obsah rozhodnutí stavebního úřadu, neboť důvody, pro které nebylo možno žádosti žalobce o povolení reklamního zařízení vyhovět, jsou v něm vyčerpávajícím a zákonu odpovídajícím způsobem objasněny. Krajský soud se s těmito závěry ve shodě se žalovaným plně ztotožnil. Dále poukázal na to, že žalobce opíral své tvrzení o tom, že se navrhované reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a tedy mimo ochranné pásmo silnice č. I/11, o sdělení Magistrátu města Hradec Králové ze dne 2. 12. 2010, sp. zn. 207090/2010 ST1/Pau (dále jen „sdělení ze dne 2. 12. 2010“). Podle názoru krajského soudu se však jedná o podklad nepatřičný, neboť předpoklady pro existenci či neexistenci ochranného pásma pozemní komunikace je nutno hledat přímo v zákoně o pozemních komunikacích, nikoliv v zákoně stavebním. Zákon o pozemních komunikacích totiž specifikuje kritéria zastavěného území v souvislosti s ochrannými pásmy a pro své účely sám, a tedy bez ohledu na to, jak je tento pojem vymezen v jiných zákonech zabezpečujících ochranu dalších veřejných zájmů, včetně stavebního zákona. V přezkoumávané věci bylo přitom podle krajského soudu jednoznačně prokázáno, že v prostoru, kde bylo navrhováno umístění reklamního zařízení, není splněna již první z podmínek pro „vznik“ zastavěného území podle zákona o pozemních komunikacích, stanovená v jeho § 30 odst. 3 pod písmenem a), tj. existence pěti a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí.

[4] Podle krajského soudu bylo zcela na místě, pokud si v přezkoumávané věci stavební úřad opatřil, veden zásadou materiální pravdy, aktuální stanoviska k věci od dotčených orgánů státní správy (§ 50 odst. 2 správního řádu). Tedy obrátil-li se v tomto směru na odbor hlavního architekta Magistrátu města Hradec Králové, odbor dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Královéhradeckého kraje a Policii České republiky, krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje. Je to ostatně zásadně správní orgán rozhodující ve věci, který opatřuje podklady pro rozhodnutí ve věci, nikoliv účastník řízení.

[5] Krajský soud dále uvedl, že žalobce se mýlí, spojoval-li tvrzené legitimní očekávání s tím, že komunikoval se správním orgánem, jakož i dokládal listiny či vyjádření, a tudíž správní orgán mohl a měl rozhodnout o návrhu na umístění reklamního zařízení v jeho prospěch. Návrhu žalobce na umístění reklamního zařízení nebylo možno vyhovět, když pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Žalobce rovněž neprokázal, že by správní orgány zúčastněné na řízení rozhodovaly v obdobných věcech rozdílně. Nepředložil jediný důkaz o tom, že by orgány veřejné správy rozhodovaly v podobných případech jinak a tím zakládaly neodůvodněné rozdíly mezi účastníky řízení. Odkazy žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v tomto směru proto krajský soud označil za nepřipadné. Neodpovídá též skutečnosti, že by se správní orgány námitkou o nenaplnění legitimního očekávání žalobce nezabývaly.

[6] Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci, o němž byly učiněny zákonu odpovídající právní závěry. Vzhledem k tomu neměl krajský soud žalované rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné. K pochybení by naopak podle něj došlo, pokud by bylo ve věci rozhodováno na základě listin z let 2005, 2006 a 2010, na které opakovaně poukazoval žalobce, a to pro jejich neaktuálnost. Správní orgány totiž musí vycházet při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu platného k datu vydání rozhodnutí.

pokračování

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel upozornil na skutečnost, že správním orgánům opakovaně předkládal listiny - sdělení Magistrátu města Hradec Králové ze dne 2. 12. 2010, sp. zn. 207090/2010 ST1/Pau, stanovisko Policie ČR, Správy Východočeského kraje, Krajského dopravního inspektorátu Hradec Králové ze dne 3. 11. 2005, č. j. PVC-3-90/DS-2005, a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování a stavebního řádu ze dne 28. 4. 2006, sp. zn. 391/RR/2006/St. Tyto listiny podle stěžovatele jednoznačně vyvracejí tvrzení správních orgánů a prokazují, že povolované reklamní zařízení nezasahuje do ochranného pásma komunikace I. třídy č. I/11, neboť v žádosti vymezené území se nachází podle platného Územního plánu města Hradec Králové v zastavěném území města, resp. v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Napadený rozsudek krajského soudu a stejně tak i správní rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného nejsou podle stěžovatele přezkoumatelná, neboť soud ani správní orgány se nijak nevypořádaly s veškerými tvrzeními, námitkami a vyjádřeními stěžovatele resp. s listinami, které jako účastník řízení v průběhu řízení předložil.

[9] Stěžovatel se dále dovolával legitimního očekávání spojovaného s tím, že správnímu orgánu nebránilo nic v tom, aby o podané žádosti rozhodl kladně, a to zejména s ohledem na existenci „závazného“ sdělení ze dne 2. 10. 2010. Ani k otázce legitimního očekávání se však správní orgány podle stěžovatele nevyjádřily. V tomto směru odkazoval na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. I. ÚS 525/02, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 3 As 50/2004 - 82. Podle stěžovatele měl příslušný správní orgán již v minulosti rozhodnout o podané žádosti kladně, neboť pro takové rozhodnutí byly zjištěny všechny potřebné podklady. V této souvislosti stěžovatel namítal, že podle jeho názoru jsou závěry krajského soudu i správních orgánů týkající se předmětného „závazného“ sdělení zcela chybné, nesprávné a navíc nepřezkoumatelné.

[10] Pokud jde o vyjádření Magistrátu města Hradec Králové, odboru hlavního architekta, ze dne 22. 7. 2016, zn. 124988/HA/VT, sdělení Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 7. 2016, zn. KUKHK-23274/DS/2016/Ja, a stanovisko Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPH-130-6/ČJ-2016-050206, byly tyto podklady stavebním úřadem doplňovány podle stěžovatele zcela nadbytečně a nemístně, neboť sám o to nežádal a s ohledem na předchozí obsah správního spisu nemohou podle něj ani obstát. Stěžovatel proto tyto podklady nepovažoval za řádný podklad pro rozhodnutí a krajskému soudu vytýkal, že takový postup správních orgánů shledal jako zákonný a legitimní.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a že se plně ztotožňuje se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[16] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznámá, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[17] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s postupem správních orgánů, které nevyhověly jeho žádosti o stavební povolení reklamního zařízení podle § 62 odst. 4 stavebního zákona. V této souvislosti je nutné poukázat na skutečnost, že ačkoliv se krajský soud na základě žalobních námitek podrobně zabýval otázkou zákonnosti rozhodnutí správních orgánů v předmětné věci, stěžovatel v kasační stížnosti jeho hodnocení nikterak konkrétně nerozporuje, ani částečně nezpochybňuje jeho rozhodovací důvody a ani neuvádí, v čem mělo spočívat jeho pochybení. V kasační stížnosti stěžovatel mimo odkazu na konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pouze rekapituluje dosavadní průběh správního řízení a opakuje svoji žalobní argumentaci (navíc uvádí toliko obecný nesouhlas s posouzením dané problematiky ze strany krajského soudu a obecnou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu – viz výše), aniž ji jakkoli staví proti argumentaci předestřené krajským soudem v napadeném rozsudku. S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud proto za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005,

pokračování

č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[18] S ohledem na výše uvedené postačí, když Nejvyšší správní soud odkáže na podstatné části odůvodnění rozsudku krajského soudu, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci.

[19] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že stavební úřad s ohledem na délku správního řízení postupoval zcela správně, když si za účelem náležitě zjištěného skutkového stavu obstaral aktuální podklady pro rozhodnutí, a to především ze strany záměrem stěžovatele dotčených orgánů veřejné správy. Na základě § 50 odst. 2 správního řádu se proto obrátil se žádostmi o stanovisko k věci na Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, s otázkou, zda se v předmětném místě nachází ochranné pásmo komunikace I. třídy, na odbor hlavního architekta Magistrátu města Hradec Králové s dotazem, zda je stěžovatelem plánovaný záměr v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli a záměry územního plánování, zejména pak s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, a na dopravní inspektorát územního odboru Hradec Králové Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, jako orgán státní správy ve věcech bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Oslovené orgány státní správy v odpovědích na uvedené výzvy sdělily stavebnímu úřadu následující. Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, uvedl ve svém stanovisku ze dne 11. 7. 2016, zn. KUKHK-23274/DS/2016/Ja, že reklamní zařízení je navrhováno umístit do ochranného pásma komunikace I. třídy č. I/11. Podle vyjádření Magistrátu města Hradec Králové, odboru hlavního architekta, ze dne 22. 7. 2016, zn. 124988/16/HA/VT, není předmětné reklamní zařízení v souladu se záměry a cíli územního plánování jako celku, a proto s jeho umístěním nesouhlasí. Podle stanoviska Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Hradec Králové - dopravního inspektorátu, ze dne 2. 8. 2016, č. j. KRPH-130-6/ČJ-2016-050206, by umístěním reklamního zařízení docházelo k rozptylování pozornosti účastníků silničního provozu, zvláště pak řidičů motorových vozidel, a to způsobem negativně ovlivňujícím bezpečnost a plynulost provozu na dopravně silně zatížené silnici I. třídy s mezinárodním provozem. S těmito podklady byl stěžovatel seznámen před vydáním prvoinstančního správního rozhodnutí a měl tak možnost se k nim vyjádřit, což také dne 3. 11. 2016 učinil.

[20] Na základě uvedených podkladů stavební úřad konstatoval, že z hlediska architektury a urbanismu není navržená stavba v souladu s urbanistickou a architektonickou koncepcí města Hradec Králové. Svou velikostí, která je několikanásobně větší, než velikost stávajících reklamních zařízení, umístěných podél silnice I. třídy č. I/11 směrem k městské části Kukleny, a svým umístěním v těsné blízkosti komunikace a výrazně před stavební čarou přilehlých budov, totiž narušuje měřítko prostoru a strukturu zástavby podél významné komunikace I. třídy. Negativně rovněž ovlivňuje vzhled prostředí kolem přilehlé obytné zástavby místní části Svobodné Dvory. Ze stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 7. 2016, č. j. KUKHK-23274/DS/2016/Ja, pak vyplývá, že předmětné reklamní zařízení je navrženo v ochranném pásmu silnice první třídy č. I/11. Krom toho by stavba mohla negativně ovlivňovat pozornost řidičů, zejména s ohledem na blízkou okružní křižovatku uvedené silnice s ulicí Dvorskou. Na základě těchto skutečností

stavební úřad konstatoval, že reklamní zařízení navržené na pozemku parc. č. X v katastrálním území S. je z hlediska územního plánu města Hradec Králové stavbou nepřipustnou, protože není v souladu se záměry a cíli územního plánování jako celku.

[21] Jak dále správně poukázal krajský soud, umístění předmětného reklamního zařízení bylo navíc stěžovatelem navrhováno v ochranném pásmu komunikace č. I/11, a za takové situace je zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podmíněno povolením silničního správního úřadu, které však v řízení nebylo doloženo. Příslušný silniční správní úřad, Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, zjistil skutkový stav věci, a konstatoval, že v předmětném území není postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí. Nebyly tak naplněny podmínky § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích pro určení souvisle zastavěného území obce.

[22] Pokud jde o stěžovatelem odkazované listiny, pak ve shodě s krajským soudem je třeba nejprve uvést, že tyto byly v době rozhodování stavebního úřadu (30. 12. 2016) vzhledem k datu jejich vydání (2005, 2006 a 2010) již neaktuální, a to i s ohledem na změnu skutkového stavu (v daném místě došlo ke snížení počtu jízdních pruhů ze dvou na jeden, přičemž tato skutečnost v kombinaci s novým kruhovým objezdem velmi výrazně zvýšila nároky na pozornost řidičů jedoucích po komunikaci I. třídy). Správní orgány přitom musí vycházet při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu platného k datu vydání rozhodnutí.

[23] Pokud jde o sdělení ze dne 2. 12. 2010, jehož obsahu se stěžovatel dovolával především, toto bylo vydáno na základě žádosti stěžovatele o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Nejedná se tedy z logiky věci o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu. Navíc jak správně poukázal již krajský soud, Magistrát města Hradec Králové vycházel při svých odpovědích stěžovateli z územně plánovací dokumentace – územního plánu města Hradec Králové. Jednalo se tedy o vyjádření k zastavěnému území z hlediska platného územního plánu a nikoliv z hlediska zákona o pozemních komunikacích, který specifikuje kritéria zastavěného území v souvislosti s ochrannými pásmy odlišně (viz § 30 odst. 3 citovaného zákona). Jinými slovy, uvedený správní orgán nemohl na sebe přejímat pravomoc silničního správního úřadu a vydávat závazná stanoviska podle zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud proto správně odmítl tvrzení stěžovatele, že by toto sdělení mělo být závazné pro další orgány státní správy, které postupují při výkonu státní moci podle zvláštních předpisů.

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že spojoval-li stěžovatel tvrzené legitimní očekávání s tím, že komunikoval se správním orgánem a doložil určité listiny či vyjádření, a tudíž správní orgán mohl a měl rozhodnout o návrhu na umístění reklamního zařízení v jeho prospěch, že se mýlí. Stavební úřad nemohl vydat kladné rozhodnutí o povolení umístění reklamního zařízení za situace, kdy z obdržovaných stanovisek, vyjádření a sdělení dotčených orgánů bylo zřejmé, že navrhované zařízení není v souladu se záměry a cíli územního plánování jako celku, a že uskutečněním nebo užíváním reklamního zařízení by mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy (tj. zákonem o pozemních komunikacích). Nebyly tak splněny zákonné podmínky pro vyhovění návrhu stěžovatele.

[25] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány nepochybily, když nevyhověly žádosti stěžovatele ze dne 14. 8. 2002 o vydání stavebního povolení k instalaci reklamního zařízení. Krajský soud tak postupoval správně, když podanou žalobu zamítl.

pokračování

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[28] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu